

Repertoriumnummer 2018/3932
Datum van uitspraak 3 mei 2018
Rolnummer 2017/AR/89

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bleden aan de ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B5
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001144206-0001-0023-01-01-1

, advocaat te _____ en _____,
advocaat te _____, **beiden qq. curator van het faillissement**
_____ met vennootschapszetel gevestigd te _____

Appellanten qq., beiden in persoon aanwezig samen met _____, advocaat te _____

tegen het vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Turnhout de dato 7 november 2016, AR A/14/03347.

tegen

_____ met zetel thans gevestigd te _____

geïntimeerde; vertegenwoordigd door _____, en _____ beiden
advocaat te _____

1. De antecedenten en de vorderingen

_____ werd failliet verklaard bij vonnis van 12 juni 2012, bevestigd bij arrest van dit hof van 28 maart 2013.

Haar curatoren verwijten _____ fouten begaan te hebben in de uitoefening van de taken als bedrijfsrevisor en als commissaris.

-Op 17 november 2014 gingen de curatoren over tot dagvaarding van _____ (verder verkort aangeduid als _____) om te verschijnen voor de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Turnhout. Zij vorderden in laatste conclusies haar veroordeling tot betaling van een provisionele schadevergoeding van 25.032.731,59 euro meer de verwijlrenten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 29 april 2010 tot de volledige betaling, en meer de gerechtskosten.

Samengevat menen de curatoren dat _____ als bedrijfsrevisor fouten beging in het verslag dat zij op 29 april 2010 uitbracht op basis van art. 602 W. Venn. over de delen van de kapitaalverhoging van _____ die inbrengen in natura betroffen, meer bepaald (i)

inbreng van alle 155 aandelen van haar dochtermaatschappij
(verder verkort aangeduid als) voor een bedrag van 7.333.000
euro en (ii) inbreng van schuldvorderingen op de vennootschap voor
6.829.000 euro, 500.000 euro, 2.306.362 euro en 360.091 euro.

Ingevolge voormelde inbrengen in natura werd het kapitaal van van
1.171.547 euro gebracht op 18.500.000 euro vertegenwoordigd door 18.500.000 aandelen
zonder vermelding van nominale waarde.

Volgens de curatoren waren de aandelen van in werkelijkheid waardeloos,
evenals de ingebrachte schuldvorderingen. Bovendien dienden de schuldvorderingen van
en de vennootschap naar Zwitsers recht , elk
nog ten belope van 2.000.000 euro voldaan te worden, en waren zij reeds op het ogenblik
van de kapitaalverhoging oninbaar.

Door die transacties niet te weigeren, minstens in haar verslag een voorbehoud op te
nemen, heeft volgens de curatoren op onrechtmatige wijze meegewerkt aan het
feit dat schijnbaar -doch in werkelijkheid niet- beschikte over een
aanzienlijk eigen vermogen met een grote vermindering van vreemd kapitaal-schuldeisers,
hetgeen haar onder meer toeliet derden gemakkelijker te overhalen om aan haar krediet te
verschaffen.

Ten tweede duiden de curatoren ten kwade dat zij als commissaris, hiertoe
aangesteld op 29 april 2010, niet heeft gewaarschuwd voor de gevolgen
van het feit dat zij vanaf 23 april 2010 tot en met 16 juni 2011 zijnde gedurende meer dan
één jaar, alle aandelen van in haar hand verenigde. Overeenkomstig art. 646,
lid 2 W. Venn. heeft het voorgaande tot gevolg dat de enige aandeelhouder wordt geacht
hoofdelijk borg te staan voor alle verbintenissen van de vennootschap ontstaan na de
vereniging van alle aandelen in zijn hand, tot een nieuwe aandeelhouder in de vennootschap
wordt opgenomen of tot de bekendmaking van haar omzetting in een BVBA of van haar
ontbinding.

De curatoren geven een overzicht van de schulden van die zijn ontstaan in
de relevante periode, voor een totaal bedrag van 2.518.393,72 euro.
Doordat dit niet is vermeld in de neergelegde jaarrekening van noch in het
verslag van de commissaris, achten de curatoren aansprakelijk voor het gegeven dat
derden onvoldoende geïnformeerd waren over de werkelijke en potentiële schuldenlast van
(art. 140 W. Venn.)

werd intussen op haar beurt failliet verklaard bij verstekvonnis van 16 april
2013 van de rechtbank van koophandel te Antwerpen afdeling Turnhout, bevestigd na verzet
bij vonnis van 10 oktober 2013 waartegen het hoger beroep door dit hof is afgewezen bij
arrest van 12 juni 2014.

verzocht de rechtbank de vordering van de curatoren voor zover toelaatbaar en ontvankelijk, ongegrond te verklaren en de curatoren q.q. te veroordelen tot de gerechtskosten.

-In het vonnis van 7 november 2016 verklaarde de eerste rechter de vordering van de curatoren ontvankelijk doch ongegrond.
Alvorens uitspraak te doen over de gerechtskosten heropende de rechtbank de debatten om partijen in het licht van art. 1022, lid 3 Ger.W. toe te laten standpunt in te nemen aangaande de toepasselijke rechtsplegingsvergoeding.

-De curatoren q.q. tekenden hoger beroep aan met een op 16 januari 2017 neergelegd verzoekschrift.

Het vonnis werd hen niet betekend.

-De curatoren menen dat zij onterecht van hun eis zijn afgewezen, en vorderen de hervorming van het eerste vonnis.

Zij vorderen dat voor recht wordt gezegd dat [redacted] fouten heeft begaan in haar wettelijke opdracht als bedrijfsrevisor, en dienvolgens wordt veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding begroot op 32.509.790,87 euro provisioneel te vermeerderen met de verwijlinteresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 29 april 2010 tot de dag der effectieve betaling, te weten:

(a) Het actief dat ter beschikking diende te staan van de schuldeisers maar dat niet effectief voorhanden was in de boedel:

-De inbreng van 155 aandelen van [redacted]	7.333.000 euro
-Het niet-volgestort gedeelte van de schuldvorderingen:	4.000.000 euro
-Het volgestort gedeelte van de schuldvorderingen:	<u>5.995.453 euro</u>
	17.328.453 euro

(b) De toename van het netto-passief door de onrechtmatige verderzetting van de kennelijk deficitaire onderneming, geraamd op 15.181.337,87 euro provisioneel conform het vijfde proces-verbaal van verificatie van schuldvorderingen.

De vordering van de curatoren strekt er verder toe dat voor recht wordt gezegd dat [redacted] fouten heeft begaan in haar wettelijke opdracht als commissaris, en dienvolgens wordt veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding begroot op 2.518.393,72 euro te

vermeerderen met de verwijlntresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 29 april 2010 tot de volledige betaling.

De curatoren vorderen eveneens de veroordeling van tot de betaling van de kosten van het geding, niet begroot door hen.

Indien de gerechtskosten ten laste van de failliete boedel zouden worden gelegd, verzoeken zij dat de rechtsplegingsvergoedingen van beide aanleggen op het minimumbedrag worden begroot.

concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep, voor zover het toelaatbaar en ontvankelijk is.

Op incidenteel beroep vordert zij de wijziging van het bestreden vonnis in zoverre de vorderingen van de curatoren ontvankelijk zijn verklaard en in zoverre bepaalde fouten van haar in de verslaggeving ex art. 602 W. Venn. door de eerste rechter zijn weerhouden. Zij vordert dat het hof opnieuw uitspraak doet en alle vorderingen van de curatoren ontoelaatbaar, onontvankelijk of minstens ongegrond verklaart, met hun verwijzing in de kosten van beide aanleggen aan haar zijde begroot op 18.000 euro rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg en 18.000 euro rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

2. Beoordeling

1.

Ofschoon geïntimeerde concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep “voor zover het toelaatbaar en ontvankelijk is” (sic), brengt zij geen grond of exceptie van niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep aan.

Evenmin stelt het hof een ambtshalve in te roepen grond van niet-ontvankelijkheid van de hogere beroepen vast.

DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE EIS VAN DE CURATOREN

2.

In hoofdde acht de tegen haar gerichte vorderingen niet ontvankelijk/niet toelaatbaar.

3.

Zij argumenteert hiertoe ten eerste dat de curatoren niet vorderingsgerechtigd zijn. Zij baseren hun eis in deze immers niet op de bijzondere herstelbevoegdheden die de artikelen 17, 18 en 20 Faill.W. hen toekennen, zij stellen evenmin een vordering in die de vennootschap zelf zou hebben kunnen uitoefenen indien er geen buitenbezitstelling was geweest, en evenmin is er volgens geïntimeerde sprake van collectieve schade.

4.

De algemene opdracht van de curator bestaat erin de activa van de gefailleerde te gelde te maken en het provendu te verdelen.

De curator treedt op namens de faillissementsboedel die weliswaar geen rechtspersoonlijkheid heeft doch wel een doelgebonden afgescheiden vermogen vormt.

De faillissementsboedel bevat aan de actiefzijde zowel (i) de activa van de gefailleerde voor zover zij niet zijn uitgesloten van de boedel als (ii) de verhaalsrechten van de collectiviteit der schuldeisers.

Dit betekent dat de curator zowel de schuldvorderingen kan uitoefenen die reeds voor het faillissement in het vermogen van de latere gefailleerde zaten als de gemeenschappelijke rechten van de schuldeisers. Dit zijn de rechten die voortvloeien uit schade aan de boedel ten gevolge van de fout van wie ook, waardoor het passief van het faillissement wordt vermeerderd, het actief wordt verminderd, of het actief dat ter beschikking moest staan van de schuldeisers niet effectief voorhanden is in de boedel.

Onterecht meent geïntimeerde dat de zogenaamde collectieve schade in het faillissement beperkt zou zijn tot de schade waarvoor de gefailleerde zelf vergoeding had kunnen vorderen.

Dit heeft ook tot gevolg dat de vraag omtrent het contractuele dan wel delictuele karakter van de eis van de curatoren niet dienend is.

Indien de fout een negatieve impact op de boedel heeft is er sprake van collectieve schade. Enkel de curator is na de uitspraak van het faillissement de gerechtigde om voor die schade vergoeding te vorderen van de aansprakelijke (in principe: uitzondering is bijvoorbeeld art. 530 W. Venn.). Deze collectieve schade onderscheidt zich van de specifieke schade die een schuldeiser lijdt die niet resulteert uit de negatieve impact van het schadeverwekkend feit op het dividend dat de schuldeiser uit de boedel mag verwachten en dus geen weerslag heeft op de aanspraken van andere schuldeisers. Indien een schuldeiser schade leidt, andere dan op afgeleide wijze door de waardevermindering van zijn aanspraak op de boedel, is er individuele schade waarvoor de individuele schuldeiser de vergoeding kan bekomen.

Appellanten benadrukken op te treden namens de boedel en aldus over het vereiste belang te beschikken om de vordering in te stellen.

Zij voeren aan dat de faillissementsboedel in onderhavig geschil schade heeft geleden door de fouten van geïntimeerde zodat zij volgens hen deze schade kunnen verhalen op geïntimeerde.

Door de handelswijze van geïntimeerde is volgens appellanten een situatie gecreëerd die ertoe leidde dat het passief in het faillissement exponentieel kon toenemen, en zijn alle schuldeisers door het onrechtmatig handelen van geïntimeerde getroffen.

De vraag of dit in concreto juist is en of de faillissementsboedel (vertegenwoordigd door de curator) al dan niet effectief een schadevergoedingsaanspraak heeft op geïntimeerde houdt verband met het bewijs van het daadwerkelijk bestaan van schade door de boedel geleden (collectieve schade) in oorzakelijk verband met een bewezen fout.

De vraag naar de aanwezigheid van collectieve schade -dan wel louter individuele schade voor de vergoeding waarvan enkel de individuele schuldeiser-schadelijder een vergoeding kan vragen-, betreft derhalve niet de ontvankelijkheid van de eis doch wel de grond ervan.

De loutere verwijzing door de curatoren naar bepaalde individuele Amerikaanse en Nederlandse schuldeisers-investeerders betekent op zich niet noodzakelijk de afwezigheid van collectieve schade en het louter invorderen van individuele schade door de curatoren q.q.

Eenzelfde fout kan immers tegelijk aanleiding geven tot zowel collectieve, als individuele schade. Een handeling kan tegelijkertijd de nettowaarde van de boedel aantasten en een schuldeiser specifieke schade opleveren die niet te herleiden is tot de aantasting van de boedel.

Het feit dat elk van die professionele investeerders beweert door de fout van individuele schade geleden te hebben sluit op zich niet uit dat ook het gehele netto passief is toegenomen met de bedragen gelijk aan hun schuldvordering zodat er ook en wel degelijk tegelijk sprake kan zijn van collectieve schade bestaande uit de afgeleide schade voor het geheel der schuldeisers door de afname van de massa door hun schuldvorderingen.

Ook het gegeven dat niet alle schuldeisers in gelijke mate worden getroffen doet op zich geen afbreuk aan het mogelijk (tevens) collectief karakter van de schade.

5.

Een bijkomende grond van onontvankelijkheid van de eis van de curatoren is volgens geïntimeerde de kwijting die haar op de algemene vergadering van 05 juli 2011 door de

aandeelhouders is verleend voor de uitoefening van haar mandaat als commissaris met toepassing van art. 554 W. Venn.

Deze exceptie van onontvankelijkheid betreft hoe dan ook enkel de beweerde fouten door geïntimeerde begaan als commissaris, niet als bedrijfsrevisor.

De curatoren die niet betwisten dat een rechtmatig en geldig verleende kwijting ook aan hen tegenstelbaar is, voeren terecht aan dat ook de beoordeling van dit middel niet de ontvankelijkheid doch de gegrondheid van hun vordering betreft.

6.

De vordering van appellanten is in haar geheel toelaatbaar en ontvankelijk.

DE GEGRONDHEID VAN DE EIS VAN DE CURATOREN

OMTRENT DE BEWEERDE FOUTEN

De fout door

begaan als bedrijfsrevisor

7.

Algemeen omvat het verslag van de bedrijfsrevisor in toepassing van art. 602 §1, lid 2 W. Venn.:

- de beschrijving van elke inbreng in natura
- de toegepaste methoden van waardering
- of de waardebepalingen waartoe deze methoden leiden, ten minste overeenkomen met het aantal en de nominale waarde of, bij gebreke van een nominale waarde, de fractiewaarde en, in voorkomend geval, met het agio van de tegen de inbreng uit te geven aandelen
- welke werkelijke vergoeding als tegensprestatie voor de inbreng wordt verstrekt.

De normen van het inzake controle van inbreng in natura en quasi-inbreng (de 'Controlenormen') verduidelijken verder op welke wijze een bedrijfsrevisor zijn taak dient uit te voeren.

De samenlezing van de relevante Controlenormen (stuk nr. 8 van appellanten) leert dat de bedrijfsrevisor weliswaar zelf niet kan overgaan tot de waardering, doch dat hij wel bijzondere aandacht moet besteden aan het feit dat de inbreng in natura of het over te dragen bestanddeel niet overgewaardeerd zijn (art. 1.4, art. 2.4, art. 2.4.1, art. 3.4).

Zijn controle moet erop gericht zijn vast te stellen in welke mate de methodes, zoals weerhouden door partijen, leiden tot waarden die niet kennelijk afwijken van de waarden, die zouden volgen uit een overeenkomst tussen niet-verbonden partijen in normale marktomstandigheden (art. 2.4.1).

Uit de ontleding van de door de partijen gevolgde waarderingsmethoden in het verslag van de bedrijfsrevisor moet blijken dat de door de partijen toegepaste waarderingsmethoden vanuit bedrijfseconomisch standpunt verantwoord zijn en dat de in te brengen of over te dragen bestanddelen niet overgewaardeerd zijn (art. 3.4).

Art. 4.1.2 geeft aan welke vermeldingen minstens moeten opgenomen worden in een goedkeurende verklaring zonder voorbehoud, onder meer dat de inbreng in natura niet is overgewaardeerd (4.1.2 c).

In een goedkeurende verklaring met voorbehoud dient het oordeel te zijn opgenomen van de bedrijfsrevisor over elke van de punten vermeld in art. 4.1.2, inclusief 4.1.2 c.

Dit alles kadert in en wordt verantwoord door de doelstellingen van de controle van een inbreng in natura door een bedrijfsrevisor, zijnde:

-overwaardering van inbrengen in natura tegen te gaan in het belang van de schuldeisers
-en een voldoende en precieze informatieverstrekking te waarborgen voor potentiële aandeelhouders en schuldeisers.

Deze controletaak van de bedrijfsrevisor raakt het algemeen belang.

De inbreng van alle aandelen van

8.

Concreet stelde in haar bedrijfsrevisoraal verslag van 29 april 2010 omtrent de inbreng van alle 155 aandelen van het volgende:

-dat de raad van bestuur de waarderingsmethode op basis van het boekhoudkundig eigen vermogen niet heeft weerhouden en het eigen vermogen van op datum van het laatste afgesloten boekjaar, per 30 juni 2009, negatief was ten belope van 25.840 euro als gevolg van een overgedragen verlies van het vorig boekjaar (pag. 7).

-dat de waardering door de raad van bestuur van de aandelen was gebaseerd op twee methoden:

- (i) De bereidheid van derden om deel te nemen in het kapitaal van de vennootschap op basis van een op 7.334.000 euro
- (ii) Het waarderingsverslag van , van 16 maart 2010 op basis van de Discounted Cash Flow-methode (pag. 7).

PAGE 01-00001144206-0009-0023-01-01-4

-dat zij geen audit heeft verricht op de laatst beschikbare jaarrekening noch op tussentijdse cijfers van _____ en _____ (pag. 11).

Het besluit op pag. 13-14 van het verslag luidt dat _____ bij het beëindigen van haar controlewerkzaamheden van oordeel is dat:

-de beschrijving van elke inbreng in natura beantwoordt aan de normale vereisten van nauwkeurigheid en duidelijkheid.

-de voor de inbrengen in natura door de partijen weerhouden methoden van waardering redelijk en niet arbitrair zijn en dat de waardebepalingen waartoe deze methoden van waardering leiden mathematisch tenminste overeenkomen met het aantal en de nominale waarde of, indien er geen nominale waarde is, met de fractiewaarde en desgevallend met de agio van de tegen de inbreng uit te geven aandelen.

-de waarde van de in te brengen aandelen _____ is gebaseerd op de waarde waartegen derden schuldeisers van de vennootschap bij onderhavige inbreng in natura bereid zijn om deel te nemen in het kapitaal van de vennootschap. De waarde is tevens afhankelijk van de toekomstige realisatie van het bedrijfsplan van de groep en de specifieke positie van _____ hierin. De groep bevindt zich momenteel in een opstartfase.

-conform de controlenormen van _____ onze opdracht er niet in bestaat een uitspraak te doen betreffende de rechtmatigheid en billijkheid van de verrichting, de waarde van de inbreng of van de als tegenprestatie toegekende vergoeding.

9.

De eerste rechter oordeelde dat uit het verslag _____ blijkt dat er onzekerheid is over de uitgangspunten die leiden tot de waardering door de raad van bestuur, en dat het besluit van _____ niet vermeldt: "...zodat de inbreng niet is overgewaardeerd." Hij oordeelde dat in die omstandigheden waarbij de inbreng van de aandelen 40% betreft van de inbreng van natura, _____ zich ervan had moeten onthouden een oordeel uit te brengen over de waardering van deze inbreng van aandelen. _____ beging volgens de eerste rechter een fout door hetzij niet uitdrukkelijk tot het besluit te komen dat de inbreng der aandelen niet overgewaardeerd was hetzij zich, gezien de onzekerheid over de waarde van inbreng blijkens _____ niet te hebben onthouden een oordeel uit te brengen over de waardering van deze inbreng.

_____ vecht dit oordeel aan op incidenteel beroep.

10.

Met de curatoren is het hof van oordeel dat fouten beging in haar controleopdracht aangaande de inbreng van de aandelen van

10.1. De formele inhoud van het verslag is niet conform de Controlenormen.

Ofwel beoogde geïntimeerde een goedkeurende verklaring zonder voorbehoud af te leveren, in welk geval zij duidelijk had moeten vermelden “dat de inbreng in natura niet overgewaardeerd is” (art. 4.1.2 c) hetgeen zij niet deed.

Ofwel wenste zij omtrent de voorstellen van de raad van bestuur met betrekking tot de waardering van de inbreng der aandelen een voorbehoud te maken, waarbij zij zich diende uit te spreken over de vraag of de voor de inbreng in natura door partijen weerhouden methoden van waardering bedrijfseconomisch verantwoord zijn (art. 4.2.1 juncto 4.1.2 c), hetgeen zij evenmin deed. Het maken van een voorbehoud had dan interne coherentie verleend aan het verslag waarin nu enkel is vermeld (zonder voorbehoud) dat “de waarde tevens afhankelijk is van de toekomstige realisatie van het bedrijfsplan van de groep en de specifieke positie van hierin”.

Het gaat hier niet om een verplichte letterlijke overname van welbepaalde zinsneden, zoals het nu voorstelt, maar wel over het innemen van een helder en duidelijk standpunt over de al dan niet overwaardering van de inbreng.

Het is ook onterecht dat in de slotzin van haar rapport vermeldt dat haar opdracht er conform de Controlenormen niet in bestaat een uitspraak te doen over de waarde van de inbreng. Het is correct dat zij zelf geen waardering mag/kan doen doch haar taak houdt wel degelijk in om na te gaan of te over te dragen bestanddelen niet overgewaardeerd zijn.

10.2. De onduidelijkheid van de bewoordingen van het verslag en de tweeslachtigheid van het besluit weerspiegelen de inhoudelijk door geïntimeerde begane tekortkomingen.

10.2.1. Zo diende geïntimeerde na te gaan of de voorgestelde waarde voor de aandelen van van 7.334.000 euro niet kennelijk afweek van de waarden die zouden volgen uit een overeenkomst tussen niet-verbonden partijen in normale marktomstandigheden (art. 2.4.1 Controlenormen).

Waar zij in haar verslag vermeldt dat derden bereid zijn om deel te nemen aan de kapitaalverhoging en zich schriftelijk akkoord verklaarden met een waarde van 7.334.000 euro voor 100% van de aandelen van betrof dit in werkelijkheid geen “niet-verbonden partijen”. De betrokkenen die zich akkoord verklaarden waren integendeel voor het belangrijkste deel, zelf of via hun vennootschap, bestuurders en aandeelhouders van zowel als , en derhalve geen derden. Omtrent het feit dat zij aldus zelf een persoonlijk voordeel konden hebben bij een subjectieve waardering is geen

voorbehoud gemaakt. In haar conclusies haalt onterecht zonder enig voorbehoud aan dat dit oordeel van derden volgens haar een uiting was van wat de markt voor de aandelen wilde betalen.

10.2.2. De gehanteerde waarderingsmethode van de Discounted Cash Flow (DCF) werd uitgewerkt in het rapport van waarnaar geïntimeerde verwijst in haar verslag.

Niet betwist wordt, ook niet door de curatoren, dat de DCF een courante methode is om de waarde van investeringen en projecten te ramen, zeker bij startende ondernemingen omdat het inzicht geeft in de komende prestaties, de zogenaamde toekomstige vrije kasstromen die worden geactualiseerd aan de hand van een welbepaalde verdisconteringsvoet.

Evenzeer correct is dat geen grondige audit moest doen van de cijfers die bleken uit de financiële staten van Haar taak strekte zich niet uit tot het geheel van controlewerkzaamheden die worden uitgevoerd met het oog op het afleveren van een verklaring inzake het getrouw beeld van de te controleren financiële staten.

Ook juist is dat de DCF-methode niet gebaseerd is op historische boekhoudkundige cijfers, en dat specifiek voor een onderneming in de medisch-technologische sector in de overgang van een opstartfase naar een vroege commercialisatiefase, de cijfers uit het verleden niet noodzakelijk representatief zijn voor het potentieel van het bedrijf.

Het voorgaande neemt echter niet weg dat de vraag of een verwezenlijking van de vooropgestelde doelstellingen al dan niet enigszins haalbaar lijkt te zijn, de aanwezigheid van een minimum aan financiële middelen veronderstelt. Alleen verdergaan op de financiële prognoses gegeven door de bestuurders zonder ook maar enigszins te toetsen of deze in zeker mate realistisch zijn aan de hand van de cijfers van de onderneming, volstaat niet.

De beoordeling van de geschiktheid van de gevolgde waarderingsmethode en van de vraag of ze niet tot overwaardering van de inbreng leidt, hetgeen tot de taak van de bedrijfsrevisor behoort, is slechts ernstig mogelijk indien de verdisconteerde toekomstige vrije kasstromen die door worden voorgesteld in enigerlei mate op hun haalbaarheid worden getoetst waartoe nazicht van de financiële positie van het bedrijf op het ogenblik van de waardering van haar aandelen wel degelijk relevant is.

Het enkele feit dat in haar controleverslag -in navolging van het rapport van melding heeft gemaakt van het negatief eigen vermogen van op 30 juni 2009 van 25.840 euro volstaat daartoe in het concrete geval niet.

Nazicht van tussentijdse cijfers van april 2010 had getoond dat voormeld negatief eigen vermogen per 30 juni 2009 toen al substantieel moet zijn toegenomen geweest vermits het per 30 juni 2010, nauwelijks twee maanden na het bedrijfsrevisoraal verslag, al meer dan

6.000.000 euro bedroeg. Ook de schuldenlast van [redacted] die op 30 juni 2009 meer dan 3.500.000 euro bedroeg was op 30 juni 2010 gestegen met bijna 13 miljoen euro. Nazicht van de tussentijdse cijfers van [redacted] van april 2010 had [redacted] in de mogelijkheid gesteld om na te gaan of er enige kans bestond op commercieel welslagen, en derhalve of de door [redacted] gehanteerde methode van waardering volgens de DCF al dan niet bedrijfseconomisch verantwoord was dan wel noodzakelijkerwijze leidde tot een overwaardering van de in te brengen aandelen.

Het voorgaande geldt ook al is het inherent aan de waardering op basis van de DCF-methode dat zij gestoeld is op een aantal veronderstellingen en toekomstperspectieven (toekomstige verkopen) waarvan de tijd moet uitwijzen of deze bewaarheid worden. Ook het feit dat in haar waardebepaling reeds rekening hield met een aantal premissen zoals het risico dat patenten niet zouden worden toegekend, de mogelijkheid dat [redacted] haar volledig potentieel niet zou kunnen benutten, etc...neemt niet weg dat [redacted] zonder aandacht voor de boekhoudkundige cijfers van april 2010 niet zonder meer een goedkeurende verklaring zonder voorbehoud op dat punt had mogen afleveren. Ook de vaststelling dat het aangenomen bedrag van 7.334.000 euro zich situeert ongeveer in het midden van de door [redacted] in haar verslag aangenomen waardevoork betekent op zich niet dat de door de raad van bestuur gehanteerde waarderingmethoden zonder meer passend zouden zijn.

Dit alles geldt des te meer nu [redacted] zelf wél grote voorbehouden maakt in haar waarderingsverslag en stelt dat zij geen nazicht of controle op het financieel plan van [redacted] heeft uitgevoerd, geen verklaring geeft met betrekking tot de juistheid of volledigheid van de ter beschikking gestelde informatie, zelfs geen beperkt nazicht verrichtte op het business plan van het bestuur. Zij stoelde zich veelal op de uitgangspunten en veronderstellingen die haar door de bedrijfsleiding werden overgemaakt. Gelet op de voorbehouden in het verslag van [redacted] en op de afwezigheid door [redacted] van controle van de boeken of nazicht van het bedrijfsplan had [redacted] na kennisname van de tussentijdse balans per april 2010, minstens de nodige voorbehouden dienen op te nemen in haar rapport van 29 april 2010.

De aannahme zonder meer van de veronderstellingen die door de bedrijfsleiding werden aangereikt was des te onvoorzichtiger nu er misschien al wel een aantal contacten met potentiële kopers waren en mogelijks zelfs al een prille commercialisatie van het product van [redacted] doch dit alles zich duidelijk nog in de opstartfase bevond en er van normale commerciële verkopen nog geen sprake was.

10.2.3. Besluit: Op basis van onvoldoende gegevens besloot [redacted] dat de twee aangenomen waarderingmethoden van de aandelen van [redacted] redelijk en niet

arbitrair waren, zonder een voorbehoud te voorzien. Zij kwam derhalve aan haar controleopdracht tekort.

De inbreng van schuldvorderingen op

11.

De volgende schuldvorderingen op zijn ingebracht:

- door voor een bedrag van 3.309.000 euro waarvan 1.309.000 euro als effectief verstrekt en 2.000.000 euro nog te verstrekken
- door voor een bedrag van 3.520.000 euro waarvan 1.520.000 euro als effectief verstrekt en 2.000.000 euro nog te verstrekken
- door voor een bedrag van 500.000 euro
- door 17 vennootschappen en privé personen voor een bedrag van 2.306.362 euro
- door voor een bedrag van 360.091 euro.

De totale waarde van de reeds verstrekte bedragen is 5.995.453 euro, waarboven op er dus nog 2 x 2.000.000 euro te verstrekken zijn.

De voor de waardering van de schuldvorderingen door de raad van bestuur gehanteerde methode, op basis van hun nominale waarde en voor een aantal verhoogd met verlopen intresten, is door in haar verslag redelijk en niet arbitrair bevonden.

12.

De appellanten verwijten aan (i) ontoereikende controle op de oorsprong van de schuldvorderingen, en (ii) geen rekening te hebben gehouden met de inbreng van twee vorderingen die slechts gedeeltelijk volgestort waren en dit kennelijk nooit zouden worden.

13.

De eerste rechter weerhield dat de curatoren q.q. terecht stellen dat de oorsprong en opbouw van de schuldvorderingen door de bedrijfsrevisor dient te worden beoordeeld, en dat hij erover dient te waken of de opbouw van de schulden niet kan gebeurd zijn door het toekennen van buitensporige niet uitbetaalde vergoedingen ten laste van de inbreng ontvangende vennootschap, zodat de bedrijfsrevisor het normale karakter van de schuldvorderingen moet beoordelen en zich hierover moet laten inlichten.

Bovendien oordeelde hij dat, ofschoon de beoogde wijze van (een niet volgestorte) inbreng als zodanig niet abnormaal is, toch de nodige aandacht had moeten besteden aan

de waardering van de totaal ingebrachte schuldvorderingen op de vennootschap en zij zich onterecht alleen heeft uitgesproken over het effectief overgemaakte bedrag. Volgens de eerste rechter diende zich uit te spreken over zowel het volgestort gedeelte als over de solvabiliteit en kredietwaardigheid betreffende de twee inbrengers van het niet volgestorte gedeelte. Door dit niet te doen beging geïntimeerde volgens de eerste rechter een fout bij de verslaggeving.

Het incidenteel beroep van is ook gericht tegen het weerhouden van deze fouten in het vonnis a quo.

14.

De curatoren voeren aan dat de schulden van ten aanzien van de inbrengers grotendeels (alleszins wat betreft en) zijn ontstaan na een overdracht tussen en , nu het initieel vorderingen van die schuldeisers op betrof. Volgens appellanten waren en schuldeisers van doch niet uit hoofde van geleende bedragen, wel uit hoofde van extreem overdreven bestuurdersvergoedingen.

Of dit juist is, is niet dienend.

Wel maakt het feit dat dit alles niet onderzocht heeft een tekortkoming uit in haar controletaak.

Krachtens art. 2.4.2, zesde streepje van de Controlenormen dient de bedrijfsrevisor de nodige controles te verrichten en onder meer de elementen te beschrijven die bij incorporatie van vorderingen in het kapitaal, aan de oorsprong liggen van die vorderingen van de inbrenger op de vennootschap.

Niet blijkt dat de bedrijfsrevisor zich van deze door de Controlenormen opgelegde verplichting gekweten heeft, en aan de hand van objectieve elementen het bestaan en de waarde van de schuldvorderingen voor de som van 5.995.453 euro heeft vastgesteld, minstens niet wat betreft het beweerde ingebrachte deel door en voor respectievelijk 1.309.000 euro en 1.520.000 euro, samen 2.829.000 euro.

Zij beperkte zich in haar bedrijfsrevisoraal verslag tot de vaststelling dat tussen en en tussen en op 12 april 2010 telkens een achtergestelde converteerbare leningovereenkomst werd afgesloten voor de bedragen van respectievelijk 3.309.000 euro en 3.520.000 euro zonder de oorsprong van deze vorderingen te hebben onderzocht.

had moeten nagaan hoe de oorspronkelijke schuldvorderingen (volgens de curatoren op _____ minstens van _____ en _____ ontstaan zijn, of zij inbaar waren bij de oorspronkelijke schuldenaar voor de eventuele overdracht aan _____), om aldus te kunnen beoordelen of een inbreng aan nominale waarde in deze effectief een passende waarderingsmethode uitmaakte. Het schuldbevrijdend karakter waardoor de inbreng van de schuldvordering de vennootschap in de regel verrijkt ten belope van de nominale waarde van de schuldvordering, is niet nagegaan.

kon zonder de opbouw en het normale karakter van de schuldvorderingen na te gaan niet tot het onderbouwde besluit, zonder voorbehoud, komen dat de door de raad van bestuur gekozen waarderingsmethode van inbreng aan nominale waarde, in deze niet onredelijk of arbitrair was en (impliciet) niet leidde tot een overwaardering van de inbreng.

15.

Ditzelfde geldt voor wat betreft het gebrek aan beoordeling van de solvabiliteit en kredietwaardigheid van de twee inbrengers _____ en _____

gaf in haar verslag meermaals aan dat zij zich niet uitspreekt over het niet overgemaakte deel van de achtergestelde leningen verstrekt door _____ en _____ hetwelk overeenstemt met het niet volgestorte deel van de aandelen. Zij voegt daaraan toe dat, in de mate de latere volstorting van 2 x 2.000.000 euro in natura zullen plaatsvinden, deze volstorting het voorwerp zullen uitmaken van een afzonderlijk controleverslag en beraadslaging van de raad van bestuur.

Ondanks het voorgaande aanvaardde zij dat door de inbrengen in geld en in natura het kapitaal werd gebracht op 18.500.000 euro hetgeen betekent dat hierin de som van 4.000.000 euro reeds begrepen is. Zij weerhield kapitaalopbouw ten belope van het volledige bedrag van de vorderingen van _____ en de vennootschap van _____

Ofwel had geïntimeerde haar controletaak moeten uitoefenen over de totale inbreng in natura van de schuldvorderingen en konden deze worden vergoed in kapitaal hetgeen het kapitaal na de gehele transactie bracht op 18.500.000 euro.

Ofwel had zij een controleverslag moeten maken beperkt tot de ingebrachte bedragen (- 4.000.000 euro) doch kon het kapitaal na de gehele transactie slechts 14.500.000 euro bedragen.

Nu werd het kapitaal verkeerdelijk volledig verwerkt als opgevraagd en de nog niet verstrekte vordering van 4.000.000 euro werd ten onrechte geboekt op het actief zonder dat erop enige controle werd uitgeoefend en voorbehoud werd geformuleerd.

Het feitelijk verweer van geïntimeerde dat dit alles irrelevant is omdat de aandelen naderhand toch volledig werden volgestort en en aan hun verbintenissen van ieder 2.000.000 euro voldeden, wordt door de curatoren formeel ontkend en vindt onvoldoende steun in het geheel der stukken en de gegevens van de zaak.

16.

De samenlezing van het voorgaande houdt in dat alles samen genomen, een kennelijk manifeste fout beging in de uitvoering van haar opdracht die een normaal diligent bedrijfsrevisor in dezelfde omstandigheden redelijkerwijze niet zou hebben begaan.

Van een loutere a posteriori beoordeling door het hof is in deze geen sprake.

De fout door

begaan als commissaris

17.

De curatoren verwijten om, in het licht van art. 646, lid 2 W. Venn., als commissaris van er niet te hebben op gewezen dat de vennootschap gedurende meer dan één jaar alle aandelen van in haar hand verenigd hield.

Voor het hof voeren zij een tweede fout aan. heeft volgens hen de Voorzitter van de rechtbank van koophandel niet onmiddellijk ingelicht bij haar aanstelling als commissaris op 29 april 2010 van de fictieve kapitaalverhoging, conform art. 138, lid 4 W. Venn.

18.

De eerste rechter, bij wie dus enkel de eerste beweerde fout door de curatoren werd aangebracht, verwierp elke fout in hoofde van als commissaris van

19.

Het hof onderschrijft het oordeel van de eerste rechter, nog onafgezien van de gevolgen van de aan op 05 juli 2011 door de algemene vergadering verleende kwijting voor haar taak als commissaris.

Zelfs indien op basis van het bijgebrachte aandelenregister van kan aanvaard worden dat haar aandelen allen eigendom waren van gedurende meer dan 1 jaar, dan nog heeft de vermeende verplichting voor de commissaris tot waarschuwing voor de gevolgen van de vereniging van alle aandelen in één hand, geen wettelijke grondslag.

Onterecht en foutief betitelen de curatoren als een professionele adviseur van

Ten tweede moet de commissaris de algemene vergadering wel inlichten over bepaalde inbreuken op W. Venn. doch in een naamloze vennootschap vormt de vereniging van alle aandelen in één hand geen inbreuk op de wet. De wetgever heeft de gevolgen van die toestand precies geregeld in art. 646 W. Venn.

Ten derde bepaalt art. 646 §2 W. Venn. dat die vereniging moet vermeld worden in het vennootschapsdossier dat op de griffie van de rechtbank van koophandel wordt bijgehouden. Die informatie verlenen is niet de verantwoordelijkheid van de commissaris, wel van de eenhoofdige vennootschap zelf.

Het door de curatoren geformuleerde verwijt mist ook feitelijke grondslag.

In de jaarrekening van per 31 december 2010 wordt uitdrukkelijk vermeld in het hoofdstuk over de deelnemingen in andere ondernemingen, dat 100% van de aandelen van bezit. Waarschuwen voor de wettelijke gevolgen van die toestand behoort niet tot de taak van de commissaris.

Tot slot had de vereniging van alle aandelen in één hand de facto geen invloed op de jaarrekening per 31 december 2010. Immers slechts vanaf 29 april 2011 zou als enige aandeelhouder geacht worden hoofdelijk borg te staan voor alle verbintenissen van ontstaan tijdens de duur van de eenhoofdigheid.

20.

De vordering op grond van de vermeende laattijdige melding van een fictieve kapitaalverhoging in het licht van art. 138 W. Venn., acht terecht verjaard.

Overeenkomstig art. 198 §1, vierde streepje W. Venn. verjaren alle rechtsvorderingen tegen commissarissen wegens verrichtingen in verband met hun taak door verloop van vijf jaren, te rekenen van die verrichtingen of, indien ze met opzet verborgen zijn gehouden, te rekenen vanaf de ontdekking.

Volgens de curatoren was vanaf dag één van haar aanstelling op de hoogte van de fictieve kapitaalverhoging zodat zij dus reeds een fout beging op 29 april 2010 door dit niet onmiddellijk te melden. De vordering die door de curatoren op die grondslag is ingesteld in hun conclusie in hoger beroep van 01 augustus 2017 dateert van meer dan 5 jaar na de verrichting en is derhalve verjaard.

Dit geldt a fortiori nu het faillissement van op 12 juni 2012 tussenkwam, zijnde alleszins meer dan vijf jaar voor de instelling van die eis door de curatoren.

OMTRENT DE BEWEERDE SCHADE EN HET CAUSAAL VERBAND

21.

De componenten van de concrete schade waarvoor de curatoren vergoeding vorderen vanwege _____ zijn hoger in detail vermeld.

Samengevat betreft het een eis tot provisionele schadevergoeding van 32.509.790,87 euro van _____ als bedrijfsrevisor, en van 2.518.393,72 euro van _____ als commissaris.

Het hof dient enkel na te gaan of er collectieve schade bewezen is in oorzakelijk verband tot de weerhouden fout van _____ als bedrijfsrevisor.

Vermits _____ geen tekortkoming kan verweten worden bij haar optreden als commissaris van _____ is de vordering van de curatoren tot toekenning van een schadevergoeding van 2.518.393,72 euro alleen al om die reden ongegrond.

22.

De eerste rechter oordeelde dat de curatoren het vereiste bewijs niet bijbrengen van het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de fouten van _____ als bedrijfsrevisor enerzijds, en een vermeerdering van het passief van de boedel dan wel een vermindering van het actief van de boedel anderzijds.

Zij geven volgens de eerste rechter niet aan op welke specifieke wijze het passief zou zijn vermeerderd of het actief zou zijn verminderd doordat _____ zich alleen uitsprak over het effectief volgestorte bedrag van de door _____ en _____ ingebrachte schuldvorderingen.

Evenmin is volgens de eerste rechter aangetoond dat derden, leveranciers of investeerders, indien de weerhouden fouten door _____ niet zouden zijn begaan, een andere beslissing (tot levering of investeren) zouden hebben genomen. Loutere verklaringen van investeerders/schuldeisers in die zin voldoen volgens de eerste rechter niet, des te meer niet wanneer blijkt dat deze zich kennelijk vergissen over de rol van het verslag van de bedrijfsrevisor met toepassing van art. 602 W. Venn.

Bovendien onderlijnt het vonnis a quo dat het feit dat zij kennis namen van het verslag van _____ nog niet betekent dat de beslissing tot investering, levering etc... geheel of gedeeltelijk (louter) op dit verslag werd gebaseerd.

De rechtbank neemt aan dat geen enkele zorgzaam en voorzichtig investeerder grote bedragen zal investeren, zonder gedegen kennis van de onderneming waarin men dit wil doen. Het is dan volgens de rechtbank vanzelfsprekend dat dergelijke beslissing niet wordt genomen op basis van een verslag van een bedrijfsrevisor, waarvan men wist of diende te

weten dat dit verslag niet gebaseerd is op een doorgedreven controle van de financiële positie van die onderneming zoals het verslag trouwens zelf vermeldt.

De curatoren vechten dit standpunt in hoger beroep aan.

23.

Het hof onderschrijft het standpunt van de eerste rechter dat de curatoren ook in hoger beroep niet weerleggen.

Het hof voegt er bovendien nog het volgende aan toe.

Slechts in zeer beperkte mate is collectieve schade waarvoor de curatoren vergoeding kunnen vorderen bewezen, en van deze zeer beperkte collectieve schade is niet aangetoond dat zij in causaal verband staat tot de door geïntimeerde als bedrijfsrevisor begane fouten.

-Het provisionele bedrag van 17.328.453 euro wordt door de curatoren q.q. gevorderd als schadevergoeding voor het actief dat ter beschikking diende te staan van de schuldeisers maar dat niet effectief in de boedel voorhanden was.

Zelfs indien de ingebrachte activa een waarde van nihil zouden hebben gehad, staat dat feit niet in oorzakelijk verband tot de weerhouden fouten van de zijde van de bedrijfsrevisor in hun rapportering met toepassing van art. 602 W. Venn. en de toepasselijke Controlenormen.

-Het provisionele bedrag van 15.181.337,87 euro dat appellanten als schadevergoeding vorderen vertegenwoordigt het geheel van de aangiften van schuldvorderingen in het passief van het faillissement van [redacted] blijkens het vijfde proces-verbaal van verificatie van schuldvorderingen.

Het standpunt van de curatoren komt er op dit punt op neer dat doordat [redacted] niet of onvoldoende aangaf dat er overwaarding was van de inbrengen in natura, minstens daaromtrent geen voorbehoud maakte, de vennootschap langer kon blijven bestaan en door een fictief aureool van stevige financiële situatie het passief is kunnen aangroeien tot voormeld bedrag.

Ten eerste is niet bewezen dat dit niet het geval was geweest zonder de door [redacted] begane fouten die door het hof zijn weerhouden. Met de eerste rechter acht het hof het totaal ongeloofwaardig dat professionele investeerders van grote bedragen in een opstartend bedrijf (die het leeuwendeel van het passief vormen: infra) zich bij hun beslissing tot investeren niet zouden laten leiden door een grondig due diligence onderzoek veeleer dan door het bedrijfsrevisorale verslag.

Toegepast op de vier Amerikaanse investeerders en
benadrukt : terecht dat hun investering op 21 juni 2011 niet gebeurde
na de loutere mededeling door : van haar bedrijfsrevisoraal verslag (in het
Nederlands opgesteld) doch ook van de Engelse échte waarderingsverslagen van en
en zij zich bovendien lieten leiden door het geloof van
in het potentieel van de cTreatment-technologie (de intelligente koelmachines)
die hen trouwens eigen gedetailleerde financiële analyses bezorgde.

Ten tweede toont nazicht van de aangegeven schuldvorderingen in het faillissement van
het volgende:

De stukken nrs. 27, 1 tot en met 27, 22 van de curatoren betreffen in essentie kleine
bedragen van voornamelijk onvermijdelijke schuldeisers zoals en
deed aangifte voor het aanzienlijke bedrag van 739.940,86 euro provisioneel
ingevolge onbetaalde diensten op grond van een overeenkomst van 01 augustus 2010.

De stukken nrs. 15 tot en met 20 van de curatoren zijn de aangiften van de buitenlandse
investeerders in gedaan één tot twee jaar na de kapitaalverhoging van 29
april 2010.

Concreet betreft het (i) voor 6.484.337,89 euro meer intresten
hoofdens verschillende leningen toegestaan tussen 03 december 2010 en 09 mei 2011 in
uitvoering van een Raamovereenkomst voor voorgaande en toekomstige leningen van 16
juni 2011, (ii) voor 3.625.000 euro meer intresten hoofdens diverse
leningen verleend tussen 27 oktober 2011 en 14 mei 2012, (iii)
ingevolge een leningsovereenkomst tussen henzelf
enerzijds en anderzijds van 21 juni 2011 in uitvoering waarvan zij aangiften
deden voor respectievelijk 1.650.000 euro plus 111.228,58 euro intresten (zowel als
, 200.000 euro plus 13.482,25 euro ( ) en 500.000 euro plus 33.705,63 euro
intresten ( ).

De schuldvorderingen van deze 6 professionele investeerders samen bedragen meer dan
14.378.980 euro op een totaal passief van 15.181.337,87 euro.

Het voorgaande toont dat als er al collectieve schade is door de tekortkomingen van de
bedrijfsrevisor, deze uiterst miniem is.

De door en de 6 professionele schuldeisers aangegeven schuldvorderingen
verhogen weliswaar het passief doch daar staan ofwel gepresteerde diensten tegenover
ofwel geleende bedragen die effectief in het vermogen van terecht zijn
gekomen en dus voor de vennootschap een actiefwaarde vertegenwoordigden.

De schade situeert zich uitsluitend in het vermogen van die derden, niet op het niveau van de boedel.

24.

Besluit: de vordering van de curatoren q.q. is niet gegrond bij gebreke aan het bewijs van een oorzakelijk verband tussen de weerhouden fouten begaan door als bedrijfsrevisor en de (slechts minimaal bewezen) collectieve schade.

DE GERECHTSKOSTEN

De partijen zijn elk deels in het gelijk en deels in het ongelijk gesteld.

Door als bedrijfsrevisor zijn fouten gemaakt die echter niet in verband staan tot bewezen collectieve schade.

Derhalve staat elke partij in voor de eigen gerechtskosten, en worden de rechtsplegingsvergoedingen van beide aanleggen tussen de partijen omgeslagen.

3. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der taal in gerechtszaken.

Het hof verklaart de hogere beroepen ontvankelijk.

Het hof verklaart de hogere beroepen ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis, deels op grond van andere motieven.

Het hof zegt, voor zoveel als nodig, voor recht dat de in het motiverende gedeelte van dit arrest omschreven fouten beging in haar bedrijfsrevisoraal verslag opgemaakt op 29 april 2010 ten behoeve van

Het hof doet uitspraak over de gerechtskosten van beide aanleggen en veroordeelt elke partij tot de eigen gerechtskosten mits het omslagen tussen hen van de rechtsplegingsvergoedingen van beide aanleggen.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 3 mei 2018 door

De heer

Voorzitter

Mevrouw

Raadsheer

Mevrouw

Raadsheer

Mevrouw

Griffier

